

Χαιρετισμός Δημάρχου
Ανδρέα Κονδύλη

Σε μια συνέχεια των πολιτιστικών μας δράσεων εγκαινιάζουμε σήμερα την εικαστική έκθεση δυο αξιόλογων και δυναμικών καλλιτεχνών της νέας γενιάς, του Βασίλη Αλεξάνδρου και του Δημήτρη Παλάντζα.

Πρόκειται για μια έκθεση που μας μεταφέρει στον πρωτοπόρο κόσμο της Εννοιολογικής τέχνης. Μιας τέχνης, όπου βρίσκουμε το παρελθόν να συνενώνεται με το παρόν και το μέλλον σε έναν καινούριο τόπο δημιουργικής φαντασίας και ιδεών.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τους καλλιτέχνες, Βασίλη Αλεξάνδρου και Δημήτρη Παλάντζα, την ιστορικό Τέχνης και επιμελήτρια της έκθεσης Νικολένα Καλαϊτζάκη, καθώς και τους συντελεστές της όλης δράσης Άννα Αγγελοπούλου και Άκη Πίτσικα.

Φιλοδοξία μας είναι να αποκτήσει η πόλη μας τη δική της Δημοτική Πινακοθήκη. Να αποκτήσει ο Άλιμος ένα πολύτιμο στέγαστρο πολιτισμού, ένα γόνιμο εικαστικό τόπο, προσβάσιμο για όλους τους πολίτες, με στόχο την επικοινωνία, την ψυχαγωγία, την πνευματική και αισθητική καλλιέργεια μέσω του λειτουργικού ρόλου της Τέχνης.

Βιογραφικά καλλιτεχνών:

Ο Βασίλης Αλεξάνδρου γεννήθηκε το 1990 στη Θεσσαλονίκη, όπου ζει και εργάζεται. Το 2014 αποφοίτησε με άριστα από τη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Στο ενεργητικό του καταγράφονται μια μόνιμη εικαστική παρέμβαση σε δημόσιο χώρο: «Με αφορμή το καμένο πιάνο του Πανεπιστημίου Μακεδονίας» (2015), δυο ατομικές εκθέσεις: «διά βίας μάθηση éducation force» Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης (2017) και «Μητρική γλώσσα» Γκαλερί χώρος 18, Θεσσαλονίκη (2014), καθώς και πάνω από σαράντα ομαδικές εκθέσεις. Το 2017 εκπροσώπησε την Ελλάδα στην Mediterranea 18 Young Artists Biennale "Home", National Gallery of Tirana, Albania. Από τις αρχές του 2016 συνδιοργανώνει το site-specific project «Ακατάλληλο Μάθημα Ζωγραφικής». Το διάστημα 2015-2017 δίδαξε χαρακτηριστικά στο Δήμο Θεσσαλονίκης. Από το 2017, στο πλαίσιο των προγραμμάτων εξειδίκευσης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, διδάσκει στο καλλιτεχνικό εργαστήριο για ενήλικες, εναλλακτικές μεθόδους εικαστικής δημιουργίας.

Ο Δημήτρης Παλάντζας, γεννήθηκε στη Λάρισα το 1992. Το 2011 εισήχθη στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στη Σχολή Καλών Τεχνών, στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, στο 3ο εργαστήριο ζωγραφικής, με καθηγητή τον Γ. Τσακίρη. Αποφοίτησε το 2017. Από το χώρο της ζωγραφικής, ο καλλιτέχνης γρήγορα μεταπήδησε στη γλυπτική, τις κατασκευές και τις εγκαταστάσεις. Η εμπάθυσση στα έργα και η μελέτη σύγχρονων καλλιτεχνών, τον οδήγησαν στη δημιουργία ενός άυλου αλφάβητου, όπου η ιδέα και η έννοια υπερσχύουν αναφορικά με την ανάγνωση του έργου. Έχει συμμετάσχει σε μεγάλο αριθμό εκθέσεων, μεταξύ των οποίων: «INSPIRE», Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη (2013), «Re Art», Ινστιτούτο Goethe, Θεσσαλονίκη (2013), «Ωδή στη θάλασσα», Αρχαιολογικό Μουσείο Πειραιά, Αθήνα (2015), «27η διεθνής έκθεση τέχνης», Κωνσταντινούπολη (2015), «Λόγος – Θόρυβος», Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη (2016), «REM-BRAND name project» Gallery Lola Nikolaou, Θεσσαλονίκη (2016), «Vanishing point», Αλατζά Ιμαρέτ, Θεσσαλονίκη (2016), «ex libris ΑΠΘ», Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (2017).

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΑΛΙΜΟΥ

Εγκαίνια: Σάββατο 21 Οκτωβρίου & ώρα 8 μ.μ.

Επιμέλεια: Νικολένα Καλαϊτζάκη

Παραγωγή: Δήμος Αλίμου

Συνεργάτες: Άννα Αγγελοπούλου, Άκης Πίτσικας

Ξεναγήσεις: Νικολένα Καλαϊτζάκη

Σχεδιασμός τριπτύχου: Δ. Κωστόπουλος

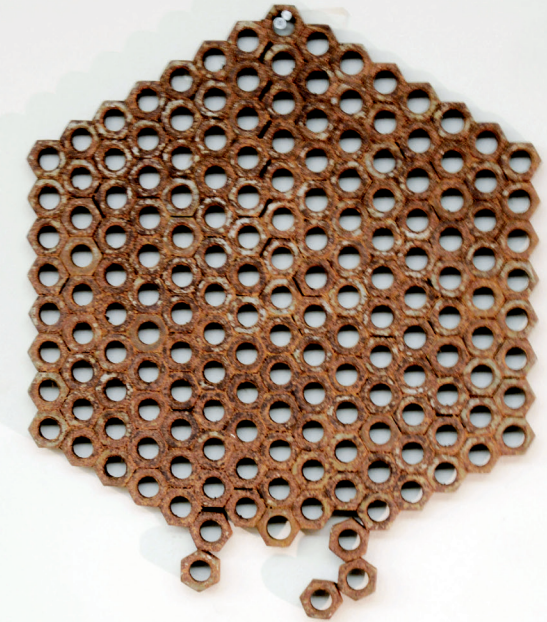
Ώρες λειτουργίας:

Δευτέρα - Παρασκευή: 10 π.μ - 9 μ.μ. & Σάββατο: 5 - 9 μ.μ.

Πληροφορίες: 6971669055 & 6947126003

Email: nikolenakalaitzaki88@gmail.com , anitazerva@gmail.com

ΔΗΜΟΣ ΑΛΙΜΟΥ

«Object' s origin, rejected» Πρόελευση αντικειμένου, απορρίφθηκε

Εικαστική έκθεση

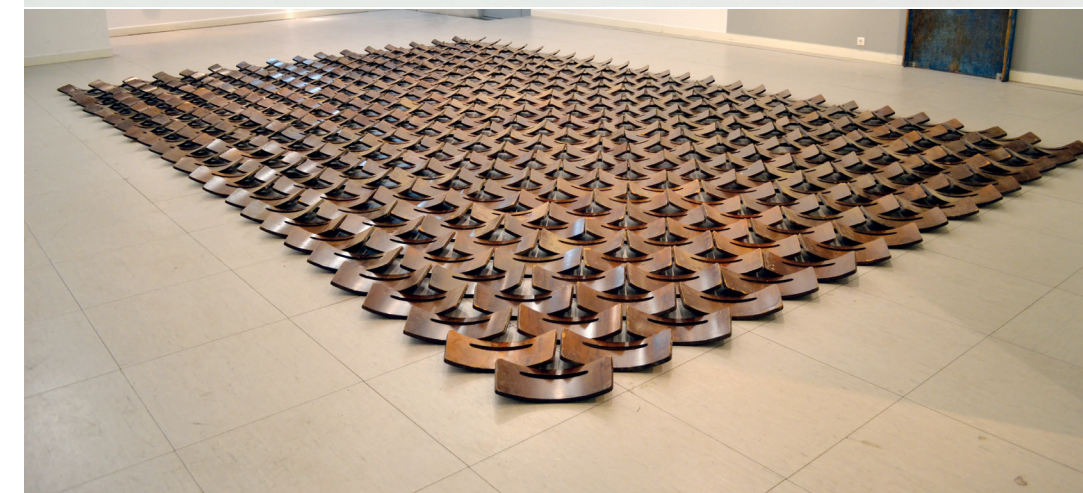
Β. Αλεξάνδρου & Δ. Παλάντζα

Επιμέλεια: Νικολένα Καλαϊτζάκη

21 Οκτωβρίου - 23 Νοεμβρίου 2017

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΑΛΙΜΟΥ

Λεωφόρος Ιωνίας 96

«Object' s origin, rejected» Εικαστική έκθεση Β. Αλεξάνδρου & Δ. Παλάντζα

Η ιστορικός Τέχνης και επιμελήτρια της έκθεσης, Νικολένα Καλαιτζάκη, σημειώνει:

«Στενοί φίλοι και συνοδοιπόροι στα πολυσήμαντα και διάπυρα εννοιολογικά μονοπάτια της Τέχνης, ο Αλεξάνδρου κι ο Παλάντζας, αλληλεπιδρούν και μέσω της ξεχωριστής καλλιτεχνικής τους πράξης, συνομιλούν και αρμονικά συνδιαλέγονται, σε ένα πεδίο, όπου η "ιδέα" επιμένει να κατακλύζει το νου. Ένας χορός κρυμμένων ή σκόπιμα φανερωμένων "εννοιών" απλώνεται. Κι έχει συχνά όψη μετάλλου και καρδιά στοχασμού.

Το παρελθόν παγιδευμένο ιδανικό σ' έναν άχρονο χρόνο στο παρόν μοιάζει. Εξόριστο στ' απομεινάρια του μας ξανασυστήνεται, καθώς επανασυγκροτείται αποκτώντας νέα μορφή. Είναι η επανάχρηση του αντικειμένου ο κεντρικός πυρήνας του έργου των δυο καλλιτεχνών, με το ίδιο το αντικείμενο να λειτουργεί στο πλαίσιο της αυτοαναφορικότητάς του, ως φορέας μηνυμάτων που επιτρέπει πολλαπλές ερμηνευτικές προσεγγίσεις και αναγνώσεις. Στις προεκτάσεις του φυλάσσει πάντοτε μια υποβόσκουσα φιλολογική ακολουθία.

Γιατί, το αντικείμενο του Αλεξάνδρου και του Παλάντζα, έχει πάντα ταυτότητα, σκοπό και ουσία και η υλικότητά του, - που άλλοτε μένει ατόφια κι άλλοτε εντέχνως περιπλέκεται σε πρωτότυπες συνθετικές συστάσεις -, συνυπάρχει με την αισθητική του ολότητα, τις καταβολές και την συμβολική του αναγωγή.

Εστιάζοντας συγκεκριμένα στην ταυτότητα των αντικειμένων που επιλέγουν να χρησιμοποιήσουν, και οι δυο καλλιτέχνες, ενσωματώνουν στο έργο τους "απορριφθέντα αντικείμενα", αντικείμενα που έχουν απορριφθεί από το σύγχρονο αστικό περιβάλλον - και που έχοντας πια χάσει την αλλοτινή χρησιμότητά τους - συνίστανται σε απομεινάρια ενός πολιτισμού. Μπορούν να χαρακτηριστούν και ως "κοινωνικά απορρίματα".

Όπως ο Αλεξάνδρου αναφέρει, εκφραστικά του εργαλεία γίνονται τα - συχνά ογκώδη - αντικείμενα βιομηχανικής προέλευσης (καρέκλες, πόρτες, μαδέρια οικοδομής, σφυριά κ.ά.), στα οποία επεμβαίνει χειρονομιακά επαναμετατρέποντάς τα ή τα εντάσσει σε νέα περιβάλλοντα, «ακυρώνοντας ουσιαστικά την αρχική λειτουργία τους και δημιουργώντας νέες εννοιακές σχέσεις».

Στο πλαίσιο αυτό, και σε μια έκδηλη αναφορά στην εκπαίδευση και την κοινωνική επιμόρφωση, ενδιαφέρον παρουσιάζει η εγκατάστασή του με τις πλάτες από τις ξύλινες/απορριφθείσες καρέκλες ενός παλιού αμφιθεάτρου πανεπιστημιακού χώρου να βρίσκονται τοποθετημένες σε μια πειθαρχημένη διάταξη από επάλληλες σειρές, σε οριζόντιο και κάθετο άξονα, δίνοντας στον θεατή - έτσι όπως είναι οριοθετημένες -, την εντύπωση μιας διαμορφωμένης στρατιωτικής φάλαγγας.

Η εγκατάσταση - γραμμή από γραμματόσημα συλλογής, προερχόμενα το καθένα από διαφορετικό κοινωνικό και ιστορικό συγκείμενο, είναι ακόμα ένα έργο αξιοσημείωτο του Αλεξάνδρου. Τα γραμματόσημα, είναι τοποθετημένα από τον καλλιτέχνη με τυχαία σειρά σε οριζόντια στοίχιση συντάσσοντας τη μορφή μιας χρονογραμμής και είναι βαλμένα ανάποδα. Έτσι ο χρηστικός προορισμός τους ακυρώνεται. Το ίδιο και η συμβολική τους πνοή, ως αποτυπώματα μνήμης μιας εποχής που ανασαίνει μέσα στις ιστορικές της αφηγήσεις.

Στο ίδιο μονοπάτι, ο Δημήτρης Παλάντζας, αναφέρει για το έργο του πως η δυσλειτουργία του αντικειμένου, η ιστορία και η καταγωγή του, γίνονται η πρωταρχική δομή της τέχνης του. «Τα μέταλλα, εκτός από την οικονομική λειτουργία που μπορεί να εξυπηρετούν, αποκτούν πολλές φορές και το χαρακτήρα του συμβόλου, όπως σκεύη, όπλα, κοσμήματα, εργαλεία κ.ά.», δηλώνει χαρακτηριστικά.

Και πράγματι, στα έργα του εντοπίζουμε ποικίλες ιδεολογικές και συμβολικές αναγνώσεις. Ειδικότερα, αξιοσημείωτο είναι το έργο του - κατασκευή, όπου δυο μεταλλικές επιφάνειες σχηματίζουν ανολοκλήρωτο κύκλο, ενώ στη βάση τους στηρίζονται δυο υπερυψωμένες βρύσες με τα στόμια τους να κοιτάζουν, η μία δεξιά και η άλλη προς την αριστερή κατεύθυνση. Μια βρύση, για τον ίδιο τον καλλιτέχνη, μπορεί να αναπαραστήσει το τέλος μίας διαδρομής ή κατάσταση, αλλά ταυτόχρονα μπορεί να υπαινίσσεται και την αρχή μιας άλλης.

Σε ένα άλλο έργο του ο Παλάντζας φτιάχνει, με πρώτη ύλη τα επαναχρησιμοποιημένα παξιμάδια από βίδες, μια κυψέλη μελισσών, σε εξαγωνική δομή. Ο συμβολισμός και εδώ, είναι φανερός και θα μπορούσε να χωρέσει στην παρακάτω ερμηνεία. Όπως η κοινωνία των μελισσών συμπυκνώνει το έργο της, το απόσταγμα της φυσικής της σοφίας στις πολύτιμες κηρήθρες, με τον ίδιο τρόπο και σε σαφή συσχετισμό, στην ανθρώπινη κοινωνία, η μονάδα, το άτομο, συνενώνεται με το σύνολο και σε μια συσπείρωση, συνδιαμορφώνουν μαζί αυτό που ονομάζουμε ανθρώπινο πολιτισμό.

Κλείνοντας, στο έργο του Αλεξάνδρου και του Παλάντζα, η παλαιότητα και η φθορά, στέκονται στη δοκή ισορροπίας μεταξύ ενθυμήματος και απορρίμματος, επανάχρησης και αχρησίας, σε έναν νεόπλαστο χρονικό προσδιορισμό και δίνοντας το χέρι στο "τώρα", υποτάσσονται στο σοβαρό παιχνίδι των κανόνων της εννοιολογικής τέχνης. Το ιδιωτικό εναλλάσσεται με το δημόσιο και όλα αντηχούν κηρρά στο κάρπιμο φάσμα της συλλογικής μνήμης."

